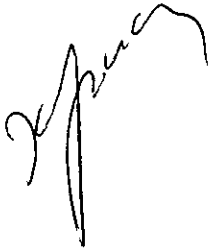

ВЪРХОВНА КАСАЦИОННА
ПРОКУРАТУРА
№ 4747/2010 ГП
София, 28.09.2010г.

ВИСШИ СЪДЕБЕН СЪВЕТ	
Регистрационен №	Дата
11-03-10202	9. 09. 2010

ДО
КОМИСИЯТА ЗА
МЕЖДУНАРОДНО ПРАВНО
СЪТРУДНИЧЕСТВО НА
ВИСШИЯ СЪДЕБЕН
СЪВЕТ

ДОКЛАД

От Павлина Колева Николова - прокурор в
отдел „Информация, анализи и методическо ръководство”
на Върховната Касационна прокуратура,

Относно: Участие в заседание на работна група на Европейската мрежа на съдебните съвети, състояло се на 22 септември 2010 г. в Брюксел, Белгия

Уважаеми госпожи/господа,

В изпълнение на Заповед № 95-20-016 от 20.09.2010г. на представляващия ВСС проф. Анелия Мингова, издадена въз основа на Решение по т.3 от Протокол № 33, взето на заседание на Висшия съдебен съвет, проведено на 16 септември 2010г., взех участие в Работна група за изготвяне на становище на Европейската мрежа на съдебните съвети относно правата, подкрепата и закрилата на жертвите на престъпления и насилие, чиято работа се проведе на 22 септември 2010 г в Брюксел, Белгия.

Останалите участници в дейността на работната група в качеството им на национални представители бяха г-н Джон Томас, заместник председател на Съвета на съдиите в Англия и Уелс и г-н Крис Джослин, сътрудник в Съвета; г-жа Шарлот Мейнке, съдия от Дания; г-жа Андреа Узлу, член на Висшия Магистратски съвет на Румъния; г-дата Андрея Монтани – съдия по наказателни дела и Алесандро д'Андрея - съдия по предварителните разследвания по наказателни дела, двамата членове на Висшия Магистратски съвет на Италия и г-н Луис Франсиско де Хорхе Месас, съдия, член на Генералния Съвет на Съдебната власт на Испания.

Председател и модератор на работата на Работната група бе г-н Джон Томас, в качеството му на президент на Европейската мрежа на съдебните съвети.

Целта на Работната група беше изготвяне на становище на Европейската мрежа на съдебните съвети относно минимални стандарти,

приложими в държавите-членки на Европейския съюз относно правата, подкрепата и закрилата на жертвите на престъпления и насилие. **Задачата** за изработване на ниво институции на ЕС на минимални правила за прилагане от отделните държави-членки в областта на международното сътрудничество по наказателноправни въпроси по отношение на правата на лицата в наказателното производство и правата на жертвите на престъпления, е поставена изрично в член 69А, параграф 2, б. „б” и „в” на Глава IV „Съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси” на Договора за Европейския съюз, съобразно редакцията, в резултат на измененията и допълненията, направени с член 67 на Договора от Лисабон за изменение на Договора за Европейския съюз и Договора за създаване на Европейската общност, подписан в Лисабон на 13 декември 2007 година.

В тази връзка на предварителен етап с оглед подготовка протичане дейността на Работната група, участващите и други държави-членки на ЕС, следваше да дадат отговори на изпратен от ЕМСС Въпросник. Такъв попълнен в изпълнение на поставената ми задача за участие в Работната група и **прилагам копие към настоящия доклад (1).**

Тъй като работата на Работната група протече изцяло върху въпроси, задавани от модератора към всеки от участниците във връзка с конкретно поставените въпроси и дадените на тях от съответната държава-членка отговори, прилагам и копие от отговорите, представени на Работната група от някои от останалите участници в Работната група в качеството им на национални представители на съдебните (магистратски) съвети на своята държава, както и от съдебни съвети, чийто представители не взеха участие в заседанието. **Приложени към доклада са копия от отговорите на Италия, Испания, Холандия, Румъния, Република Ирландия и Съдебния съвет на Шотландия- Великобритания (2).**

По време на работата на групата председателстващият отчете пълнотата на отговорите на Въпросника, както и степента на транспониране в отделните държави-членки на вторичното законодателство на ЕС и по-специално Рамковото решение 2001/220/JHA от 15 март 2001 година на Съвета на ЕС за защита на жертвите в наказателното производство, Директива 2004/80/ЕО на Съвета на ЕС относно обезщетенията на жертвите на престъпления, Директивата на Съвета на ЕС (COM/2002/0071 FINAL – CNS 2002/0043 относно разрешителното за краткосрочно пребиваване, издавано на жертви и действия за подпомагане на незаконната имиграция или трафика на хора, които сътрудничат с компетентните власти. По отношение на България беше изрично подчертано **отчитането в отговорите на Въпросника на съобразяването на националното законодателство с тези и други относими вторични актове на ЕС чрез прието ново и изменено и допълнено законодателство** - в тази насока в отговорите са посочени и е извършено позоваване на Закона за закрила на детето(2000г.), Закона за борба с трафика на хора(2003г.), Закона за защита на лица, застрашени във връзка с наказателно производство(2005г.), Закона за защита срещу домашното насилие(2005г.), Закона за правната помощ(2005г.), Закона за подпомагане и финансова компенсация на пострадали от престъпления(2006г.), Закона за чужденците в

Република България(1998г.), както и относими към обсъжданите въпроси разпоредби от НПК (чл.67, чл.чл.74-88, чл.123-123а, чл.140, чл.463-470) и Закона за медиацията(2004г.).

В резултат на дадените от представителите на отделните държави-членки отговори на Въпросника и станалите въз основа на тях обсъждания, по електронната поща на 23 септември 2010г. постъпи проект на председателя на ЕМСС г-н Джон Томас на предложение за становище относно минималните правила за стандарти, на които всяка държава-членка следва да отговаря по отношение на правата, подкрепата и закрилата на жертвите на престъпления и насилие (**приложени към този доклад са проекта и придружаващия го е-мейл**)(3).

Тъй като отделните държави-членки са поканени да направят своите бележки по проекта, като участник в Работната група считам, че предложението минимален обем от стандарти отчита различното ниво на транспониране на законодателството на ЕС в различните държави, както и различията в законодателната им система, правосъдна структура и традиция, включително разностранните специфики в разглежданата област както по отношение на характерни престъпления, така и във връзка с положението на жертвите в резултат на тези престъпления. Поради това не намирам за необходимо допълването им. Същевременно считам, че със своето законодателство България е покрила повече от минимума изисквания в предложените стандарти по отношение на действащи законови норми. Предвид това считам, че обосновано в предложеното становище стандартите в разглежданата област са свързани с решаване от държавите-членки на проблеми, отнасящи се до **практическото приложение** на относимото действащо законодателство и необходимостта от **системно обучение на магистратите за подобряване балансирането** на правата на жертвите от престъпления и насилие с тези на извършилите престъпления, отчитайки ефективната защита на последните по чл.6 на ЕКПЧОС. На тази плоскост са очертаните необходими насоки за постигане на минимум стандарти в държавите-членки, съдържащи се в проекта на предложението.

ПРИЛОЖЕНИЕ: по текста.

С УВАЖЕНИЕ,

Прокурор във ВКП:

